

Who's afraid of Virginia Woolf, Malpertuis / Ingrid De Mecheleer

uitdelen. De verzachtende omstandigheid is dat geen enkel gezelschap tot nu toe omwille van die prijs een concurrentie-houding aanneemt. Ze worden alleen maar zo gezien door die ere-jury.'

Waarın vervolgens een persoon als Rudi Fuchs plaatsneemt, de kampioen van de moderne beeldende kunst, die op het festival over toneel reactionaire kletspraatjes rondstrooit. Waarom moet het toneel zich door die man laten uitschelden?

Arthur Sonnen: 'Bekijk het nu ook eens van de andere kant: het is toch fantastisch dat die man, die zo hoog scoort in de moderne kunst, bij het kijken naar theater finaal door de mand valt. Verder: Fuchs was een uitzondering, een gênante, maar een uitzondering. Voor de rest heb ik respectabele ere-jury's gehad, "honnêtes hommes", mensen die zich in de buurt van de kunst bewegen, en een behoorlijk oordeel kunnen uitspreken.'

Paul Binnerts: 'Het probleem is dat in de receptie van het publiek – het niet-ingevoerde publiek – het eindoordeel van de ere-jury altijd beslissend is: dat was dus de beste voorstelling van het seizoen.'

Johan Thielemans: 'Het werk van die ere-jury en de eigen festival-jury wordt altijd

door elkaar gehaald. Ik moet steeds opnieuw uitleggen dat het iets anders is. Wat ik verder raar vind, is dat niet-specialisten beslissen over een aanzienlijke hoeveelheid geld om theater mee te maken.'

'Jongejannen'

Hoe groot zijn de kansen voor 'starters' en jonge talenten om voor het Theaterfestival te worden geselecteerd.

Johan Thielemans: 'Voorerst is er het probleem van de tijd. Ik denk dat we met zijn negenen in zijn totaliteit zo'n 500 voorstellingen zien. *Tevengebroed* – dat was zo'n belangwekkende "starters"-voorstelling, gemaakt op een Toneelschool – stond één avond in Vlaanderen, en daar zat het hele Vlaamse deel van de jury. We hebben er ook flink over gesproken. Maar ja, je houdt het verschil tussen meester en leerling. Je komt van school, je maakt een belangwekkende voorstelling, en je staat op het festival naast Rijnders, Simons, Van Hove, Tanghe. Dat is voor een 25-jarige kunstenaar toch een hele opgave. Ik heb soms de neiging om er te vaderlijk over te spreken en te denken: wat zijn de effecten, wat doe je ze aan? In het Vlaamse randprogramma zijn

vorig jaar voorstellingen van jonge makers geprogrammeerd. Ik had daar vooraf nogal wat schrik van: die "jongejannen" worden verpletterd door de kanonnen die in het hoofdprogramma staan, dacht ik. Dat bleek helemaal niet het geval. Het was een volwassen, tweede plateau, waar veel belangstelling voor was, en waarover met veel respect werd gesproken. De houding van de talloze bezoekers bij die voorstellingen was ook zonder vooroordeel: jullie zijn jonge makers, wij willen weten wat jullie doen.'

Arthur Sonnen: 'In Amsterdam loopt parallel aan het Theaterfestival in de Nes het onafhankelijk georganiseerde festival *[On]te-recht [On]opgemerkt*, met voorstellingen als *The Answering Machine* van Frank Ver-cruyssen en *Hyde* van Michael Matthews. Ik heb begrepen dat ze het programma voor dit kleine en boeiende festival (waarmee de Nes-theaters al in 1994 zijn begonnen) nogal hebben moeten bijstellen, toen de selectie van de Theaterfestival-jury bekend werd. Er bleken veel voorstellingen wel degelijk terecht te zijn opgemerkt.'

Pieter 't Jonck en Loek Zonneveld